

Szilveszter és Újév napja – 2014. január 1.

Egyik reggel az út közepén egyszer csak ott feküdt egy jókora kődarab. Az autósok kerülgetni kezdték, a forgalom lelassult. Élénk káromkodás, szitkozódás, dudaszó közepette egyre hosszabb dugó torlódott fel az úton. Délelőtt 11 óra tájban küldöttség alakult a polgárokból, akik tiltakozni mentek a városháza elé. Déltől kezdve a szakszervezetek háromnapos sztrájkot hirdettek. A diákok mind az utcára vonultak tüntetni. Délután kettőre megalakult a „Le a kővel!” Mozgalom. Az összes TV és minden újság riporterei különböző szögekből fényképezték, filmezték a követ, interjúkat készítettek a tüntetőkkel és provokatív kérdésekkel bombázták a városvezetőket. Este hat óra felé egy zöldségáros közeledett az úton, kopott, régi furgonján. Meglátta a követ. Megállt az út szélén, kitétte az elakadásjelzőt, majd odalépett a nagy kőhöz. Nekiveselkedett, és egy-két perces erőlködés után félregördítette az útról, bele az árokba. Amikor a kő belegurult az árokba, a zöldségáros észrevette, hogy ragasztószalaggal egy borítékot erősítettek rá a kőre. Letépte és felnyitotta a borítékot. Egy hatalmas összegről szóló csekk volt benne, annak a személynek kiállítva, aki félregördíti a követ. Valamint mellékeltek egy komoly állásajánlatot is annak a nagyvállalatnak az egyik vezetői posztjára, amelynek vezérigazgatója a csekket kiállította.

Az év vége és az új év beköszöntése mindig alkalmat kell, hogy szolgáltasson arra, hogy értékeljük a múltat és tervezgessük a jövőt. Természetesen a hívő ember tudja, hogy az idő és az örökkévalóság Ura az Isten, és hogy a jövője az Ő kezében van, de azért szembesül a saját felelősségével, küldetésével is. Olyan év előtt állunk, amikor újra választások lesznek, s már hónapok óta ezerrel dübörög a kampány. Ígérek halma: mit, hogyan akarnak megoldani helyettünk mások. Nem, Isten soha nem ígér nekünk olyat, hogy Ő oldja meg helyettünk az életünk problémáit. Nem ígér könnyű jövőt áldozathozatal, kitartó kötelességteljesítés nélkül. Isten arra hív meg, hogy legyünk felelősségteljes munkatársai a világ és az emberi társadalom szebbé, jobbá tételében, különösen pedig saját boldogságunk és a ránk bízott emberek boldogsága munkálásában. Érdemes ebből a szempontból is mérleget készíteni az elmúlt évről: mennyire voltam hajlandó személyesen megküzdeni a rám váró feladatokkal, mennyire láttam meg a szeretet lehetőségét a problémák, akadályok leküzdésében? Vagy mindig másoktól vártam a megoldást? Másokra hárítottam annak felelősségét is, amit nekem kellett volna megoldanom? Másokkal szemben elégedetlenkedtem, holott én nem nyújtottam elégséges odaadást és szeretetet? Sajnos, a közgondolkodás és „közérkölc” könnyen elvihet egy ilyen hárító, magamat kímélő, másokat vádoló irányba. Azonban ez nem old meg semmit. A rám váró követ mások csak nagyon ritkán fogják elhengeríteni az utamból. Az elégedetlenkedés, másokra mutogatás ráadásul rossz közérzetet teremt bennem, rontja az általános hangulatomat, még jobban lebénítja a teljesítőképeségemet, sőt olykor gyűlöletet kelt mások iránt. Ha azonban megküzdök az életem nehézségeivel, akkor az áldozat és a fáradság mellett tapasztalni fogok sikerélményeket is! Értelmesnek érzem az életem, még ha sokszor nehéznek is! Ráadásul jó példát adok másoknak, másokat is segíthetek abban, hogy fel merjék vállalni a mindennapi terheket, ne hárítsák másokra saját feladataikat, ne keressenek bűnbakot olyasmért, amiben elsősorban ők a felelősek.

Természetesen hiszünk abban is, hogy Isten mellettünk állt az elmúlt év küzdelmeiben és jövőre is segítségünkre lesz. Nem csak a saját erőnkől kell emelgetni azt a követ! Ha visszatekintünk az elmúlt esztendőre, biztosan emlékezetünkbe idéződnek olyan események, folyamatok, amelyek során megtapasztaltuk a Gondviselő Isten jelenlétét, hatékony segítségét. Talán eszünkbe jutnak olyan fájdalmak, amelyek elviseléséhez akkor és ott kevésnek éreztük magunkat, s lám mégis sikerült átlábalnunk rajtuk! Felidézhetünk olyan

feladatokat, kihívásokat, amelyek látszólag összecsapni készültek a fejünk fölött, de ha beleadtuk önmagunkat, akkor megérezte, hogy nálunknál hatalmasabb erő is támogatásunkra jött. Épp ezért ne féljünk a jövő év kihívásaitól sem! Bízunk Istenben, s veselkedjünk neki az időnként utunkban álló kisebb-nagyobb köveknek!